

(Scouts camp - Mieke, vooraan in het midden met een paal in de hand bij het maken van een Hudo, een primitief tijdelijk toilet.)

De jonge Mieke in actie - Deel 2

Andere helpen en ondersteunen, dat lag in mijn aard, reeds van jongsaf aan en het kwam heel natuurlijk. Ook het omgaan in groepen daar genoot ik van. In 1985, toen ik veertien was, besloot ik een brevet voor jeugdverantwoordelijke te behalen. Ik werd aangeleerd hoe om te gaan met kinderen, met de problemen die kunnen ontstaan in een groep en wat mijn verantwoordelijkheden waren als jeugdbegeleidster. We werden nieuwe spelletjes en nieuwe liedjes aangeleerd en ook hoe poppekast te spelen. Een 60 uur stage op een speelterrein of in een jeugdgroep naar keuze was ook deel van de opleiding. Ik koos voor het vakantie partronaat in de Brielmeersen in Deinze.

Ik had die keuze zelf gemaakt en dat gaf me een gevoel van innerlijke kracht. De stage verliep van een leien dakje. Samen met een ander meisje leidde ik een groep van 30 meisjes tussen 8 en 10 jaar oud. Wat een bende! We hebben dat goed gedaan en alles verliep van een leien dakje. We hadden heel hard ons best gedaan om leuke en opwindende activiteiten voor te bereiden. Ik ontdekte dat als de kinderen plezier hadden, wij, als groepsleidsters er ook veel plezier aan hadden.

Met mijn brevet in de hand, werd ik diezelfde zomer nog aangenomen voor een vakantie job als jeugdverantwoordelijke in Bredene. Een zomerkamp voor kinderen van zes tot twaalf jaar. Sommigen kinderen verbleven daar twee maanden lang. Ik koos ervoor om enkel 2 weken als jeugdverantwoordelijke te werken. Dat leek mij voldoende voor mijn eerste officieel betaalde job. Dag en nacht was ik verantwoordelijk voor een groep van acht jongetjes tussen de zes en acht jaar oud. Sommigen waren echte bengels! Ik merkte meteen dat de mentaliteit van een groep jongens totaal anders is dan die in een groep met meisjes en ik paste mezelf en mijn aanpak vlug aan. Voetballen, ravotten en ons camoufleren met takjes en bladeren waren nu aan de orde.

Ik heb daar heel veel kinderen ontmoet en dus ook heel veel verschillende persoonlijkheden. Ik heb geleerd geduld te hebben, de kinderen gelijk te behandelen en aan iedereen evenveel aandacht te besteden. Ik heb geleerd hoe ik op een respectvolle manier met de kinderen om kon gaan en hoe de groeps energie en de relaties positief en liefdevol te houden. Ik was me ervan bewust dat een positieve groeps energie het

leuk maakt voor de kinderen en de begeleiders.

Naast de sport- en spel activiteiten maakten ook de dagdagelijkse activiteiten deel uit van de leerervaring. De kinderen wakker maken, het wassen, de tanden poetsen, het samen eten, verhaaltjes voorlezen en het op tijd naar bed gaan vulden onze dagen. Ik voelde een enorm verschil aan in de relaties die ontstaan als je enkel in de namiddag met de kinderen omgaat op een speelpleinwerking en wanneer je voltijds, dag en nacht tijd samen doorbrengt met de kinderen.

Terzelfder tijd nam ik iets vreemds waar. De kamp directeurs (een man en zijn vrouw) reageerden elke morgen op een militaire manier. 's Morgens werd er inspectie gehouden op een dramatische manier en totaal overbodig als je het mij vraagt. "INSPECTIE!", werd er geschreeuwd voordat zij beiden de slaapzaal binnen kwamen. Alle kinderen waren verplicht stil naast hun bed te staan, de slaapzaal werden geïnspecteerd en er werd op gewezen als het bed niet goed was opgemaakt of de kleerkast te slordig lag. Een manier om de kinderen angst aan te jagen. Elke morgen observeerde ik het hele tafereel en had er mijn eigen gedachten over.

Het jaar daarop, in 1986 werd ik terug jeugdbegeleidster in het vakantie patronaat in de Brielmeersen in Deinze. Ik begeleidde een groep jongens tussen de acht en tien jaar oud. Ik vond het leuk om de kinderen veel nieuwe dingen aan te leren en ikzelf leerde heel veel van hen bij.

Ik was nu 15, had mijn brevet als jeugdbegeleidster in de hand en reeds verschillende ervaringen achter de rug die me innerlijk deden groeien. Ik kreeg er maar niet genoeg van. Ik leerde heel veel over mezelf, anderen en het leven. Het gaf me een gevoel van zelfwaarde.

Diezelfde zomer nog, werkte ik twee weken in het Medisch Pedagogisch instituut (M.P.I) in Deinze. Een instelling voor lichamelijk- en mentaal gehandicapte kinderen. Mijn moeder kende de directeur van het instituut en vroeg of ik er kon werken. Ook hier heb ik zoveel nieuwe ervaringen opgedaan. Ik leerde hoe voor lichamelijk- en mentaal gehandicapte kinderen te zorgen. Velen kunnen niet spreken en zich dus ook niet verbaal uitdrukken, Ik leerde de non-verbale boodschappen die ze aan hun omgeving aangaven te begrijpen. Ik was ook in staat een aantal medische procedures uit te voeren. Een paraplegic dove en mentaal gehandicapte kleine jongen kon zelf niet plassen. Ik heb geleerd een katheter (een buisje) in zijn penis te steken en dan op zijn blaas te drukken om de urine te elimineren. Ik was eerst een beetje geïntimideerd maar probeerde het en was toen in staat om het zelf te doen.

Als 16 jarige, waren mijn vrienden en ik op zoek naar hoe geld te verdienen om te

kunnen uitgaan. Luc, een buur en goede vriend van mijn ouders was maatschappelijk assistent en personeelsverantwoordelijke in Demival, een beschutte werkplaats in Deinze. Gedurende de drie volgende zomervakanties (1987, 1988, 1989), werden we aangenomen om als vrijwillige medewerkers een begeleidende functie uit te voeren. We begeleiden een groep mentaal en/of lichamelijk gehandicapte volwassenen tijdens het uitvoeren van productie opdrachten en tegelijkertijd hielpen we zelf ook met de productie om de binnenkomende bestellingen sneller af te ronden. Ik werkte in de assemblage van printplaten, in de elektrische assemblage en in de metaal werkplaats. Het was fascinerend te leren hoe printplaten voor computers en andere elektronische apparaten te bestukken en te solderen. Ik had niet gedacht dit zelf ooit te doen.

Elke ervaring gaf me nieuwe inzichten, meer wijsheid en vertrouwen. Mijn knapzak zat reeds vol met ervaringen die me motiveerden en verder gidsten naar een beroep in de sociale sector.

In mijn laatste jaar humaniora, gaf mijn broer Jeroen me het krantenartikel met de vraag "wil je jeugbegeleider worden in Amerika?". Alle cellen in mijn lichaam riepen JA! Het universum werkte in mijn voordeel. Alles viel op zijn plaats. Wonderen geschieden en voor ik het wist zat ik op het vliegtuig. Het werden drie ongelooflijke maanden met onschatbare ervaringen in de VS. Alle ervaringen die ik in mijn knapzak had verzameld werden gebruikt en ik vulde die nog verder op. Thuisgekomen na Amerika begon ik direct met mijn driejarige opleiding Orthopedagogie.

Als onderdeel van die opleiding deed ik verschillende stages. Ik koos zoveel mogelijk voor de unieke ervaringen. Mijn eerste stage was in 1992, op 21-jarige leeftijd. Het werd een tweedaagse ervaring als begeleider in een school voor schipperskinderen in Oostende. De ouders woonden op hun boten, soms weken aan een stuk en de kinderen bleven op die kostschool. Ik vroeg me af wat een schippersleven inhield en hoe het aan voelt als ouder om je kinderen in die kostschool te moeten steken. Ik voelde aan dat die kinderen hun tijd in deze kostschool niet zo denderend vonden. Ik was blij dat het voor mij maar een tweedaagse ervaring was!

Datzelfde jaar deed ik een 3-weekse stage in Vzw De Totem in Gent. Dat was een stap hoger op het niveau van ervaring en verantwoordelijkheden. Ik vond het geweldig! Een dagcentrum voor sociaal kwetsbare kinderen en jongeren van 6 tot 18 jaar. Onze operatie was gebaseerd op 4 pijlers: gezinsbegeleiding en ouderschap, individuele begeleiding, groepsbegeleiding en schoolbegeleiding.

Ik was verrast te zien dat sommige ouders niet konden lezen of schrijven. Hun kinderen waren de tussenschakel tussen hun ouders, de school en andere instanties. Ik had

geen idee dat dit nog steeds bestond dezer tijd!

Na school kwamen de kinderen rechtstreeks naar het dagcentrum. Het was mijn taak ze te verwelkomen, een versnapering aan te bieden en eerst wat samen te spelen. Er was een pooltafel en veel andere spelletjes. Zich zo goed mogelijk thuisvoelen was het doel. Daarna begeleidde ik hen bij het maken van hun huiswerk en gaf aandacht aan hun individuele noden. S'Avonds genoten we van een warme maaltijd en om 18u30 gingen de kinderen terug naar huis.

Ook tijdens vakantieperiodes gaven we begeleiding, organiseerden we zomerkampen en enkele weekendactiviteiten.

Dit voelde professioneler aan. Ik kwam in contact met alle betrokken partijen. De ouders, het centrum, de school, therapeuten, het gerecht en nog andere instellingen. Het gaf me inzicht in hoe onze maatschappij functioneert, wat werkt en wat niet werkt. Ons team was een hip en jong team, echt geweldige mensen!

Ze waren blijkbaar tevreden met mijn bijdrage en ik werd gevraagd om het volgend jaar, in 1993, terug te komen voor een stage van 5 maanden!

Nog steeds in 1992 deed ik een 4 weken durende stage in "Zonnehoeve", een tehuis voor matig- en ernstig mentaal gehandicapte volwassenen. Als stagair hielp ik bij alle dagelijkse activiteiten, het baden, het samen eten en het begeleiden van alle activiteiten. Ik had reeds van jongs af aan ervaring met die doelgroep door mijn blinde en mentaal gehandicapte tante Caecilia te bezoeken in de instelling waar ze verbleef. Ik herinner me nog heel goed mijn eerste bezoek. Ik was geschokt toen ik onverwachts benaderd werd door een onverstaanbare schreeuwende vrouw die vanuit de verte duidelijk naar mij toekwam. Ze greep me bij de arm en wreef over mijn hoofd, terwijl het speeksel uit haar mond kwijlde. Sieske, hoorde mijn reactie en met een glimlach op haar gezicht verzekerde ze me dat ik niet bang hoefde te zijn." Dit is Ivonneke, mijn vriendin en die zal je zeker geen kwaad doen hoor Mieke! Ze kan wel veel lawaai maken" stelde Sieske me gerust . Dit eerste bezoek had een heel grote indruk op me achtergelaten. Zoveel verschillende soorten gehandicapten samen in één grote ruimte en in dat groot gebouw. Dat had ik nog nooit gezien. Na verschillende bezoeken begon ik eraan te wennen. Ik raakte vertrouwd met de aanwezigheid en interacties met mentaal- en lichamelijk gehandicapten.

Ik werd diezelfde zomer ook gevraagd om deel te nemen aan een zomerkamp in St. Niklaas voor kinderen met meervoudige handicaps.

Ik kreeg er niet maar niet genoeg van. Ik was zeer gemotiveerd en leerde heel veel bij over mezelf en anderen.

En op de kop toe schreef ik me in voor een avondscholing Tolk Vlaamse Gebarentaal. Ik maakte niet alleen kennis met de gebarentaal, ik leerde ook de dovengemeenschap en -cultuur kennen. De uitdagingen van een dove persoon en de manier waarop ze de wereld ervaren was totaal anders dan wat ik kende van het leven van een blinde persoon.

Siekse heeft me braille aangeleerd. Met heel veel geduld toonde ze me aan hoe mijn vingers te gebruiken om de braille puntjes te lezen. Met een speciale braille pen, een

speciale braille lat en braille papier leerde ik zelf de puntjes doorheen het papier drukken. Het moest achterstevoren worden geschreven, want als je het papier omdraait, lees je het in de andere richting. Later probeerde ik haar mechanische brailleschrijfmachine uit. Ik kon de stippen voelen en lezen met mijn vingers, maar het ging veel sneller voor mij om die puntjes met mijn ogen te lezen. Ik vond het fascinerend om gade te slaan hoe Sieske zelf haar braille boeken las. Op haar schoot legde ze het gebundelde bruine braillepapier vol met puntjes. Geen woord of letter was te zien. Ik zag hoe ze met de toppen van haar vingers de puntjes voelde en las. Haar handen gleden vliegensvlug van de ene kant van de pagina naar de andere en van boven naar beneden. Ik herinner me nog heel goed hoe dit klonk. Meestal vroeg ik haar om een stukje van wat ze las luidop uit te spreken. Of ik schreef haar zelf een brief in braille en liet het haar hardop voorlezen, benieuwd of ik de puntjes correct had gedrukt. Ze hield ervan me braille aan te leren. Het maakte haar zeer blij.

Het begeleiden van kinderen en mensen lag me en de vaardigheden die ik onderweg had opgepikt ondersteunden me op mijn pad. Ik hielp vanuit mijn hart, het dat gaf me een heel goed gevoel.

Eens ik mijn diploma Orthopedagogie in handen had, was ik er klaar voor om mijn professionele carrière in de sociale sector aan te vangen. Met een open geest en een open hart fietste ik naar mijn eerste dag als internaatsverantwoordelijke in het St. Vincentiusinstituut in Deinze. Klaar om de zeven studenten een stukje thuis te bieden.

Mieke's Voice 2019 © Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

(Delen is toegestaan als mijn naam en email adres zijn vermeld.)
(Geef me een seintje indien je aan deze lijst wenst
toegevoegd of verwijderd te worden.)

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 – Deel 1 - Inleiding

Week 2 - Een Ruwe Start

Week 3 - Visie

Week 4 - Geschiedenis Les

Week 5 - Boekhandel Caecilia

Week 6 - Onzichtbare Hand

Week 7 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo

Week 8 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen

Week 9 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 3 - Mijn zus Kathleen

Week 10 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke

Week 11 - Contact met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - De Extra-Terrestrial
Week 13 - Wat gebeurt er als het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Deel 2 – Inleiding
Week 15 - Het uiten van mijn authentieke natuur
Week 16 - Seksualiteit - Deel 1 - Eenheidservaring
Week 17 - Seksualiteit - Deel 2 - Afscheidenheid
Week 18 - Seksualiteit - Deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme Relaties
Week 20 - Amerika - Deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - Deel 2 - Letterlijk in a film gestapt
Week 22 - De smaak te pakken als kotstudente
Week 23 - Rijdend op de hoge en lage golven van het leven
Week 24 - Een holistische visie op genezing
Week 25 - Internaaitsverantwoordelijke in het St. Vincentius Instituut
Week 26 - De jongere Mieke in actie - Deel 1
Week 27 - De jongere Mieke in actie - Deel 2